

Κῦμα καὶ κρῖνο

ΣΤΕΝΑΞΕ τοῦ γαλαῶν τὸ κρῖνο
 Σκυμένο ἀπάνω σὸν ἄφρο,
 — Γιατί τὴν πίκρα σου γὰ πίνω
 Κῦμα σκληρό;

Κ' εἶπε τὸ γέρικο τὸ κῦμα
 Περίλυπο καὶ σκυθρωπό,
 — Τὸ ξέρο, εἶναι ἄδικο καὶ κρῖμα
 Νὰ σ' ἀγαπῶ.

Τραγουδάκι σὲ ωαγιὸ σκοπῶ

ΤΩΡΑ τὰ λουλούδια ποῦ εἶναι
 Λοσιομένα, μωρωμένα,
 Καθὼς ἄλλοτε μ' ἐμένα,
 Τρέξε μόνη στοὺς ἀγρούς,

Ἴδια σὰν καὶ τότε γίνε,
 Ἐναν κόσμον ἀνθάκια κόψε,
 Καὶ μαντὰ ῥάνεμι ἀπόψε
 Ὅπως ῥαίνουν τοὺς νεκρούς.

Ἐὲ φίλο wedαμένο

ΚΑΙ μὲ τὸν ἄγριο τὸ βοριά τὰ μάτια μου σὲ κλαῖνε
 Καὶ μὲ τὸ βρόχινον καῦμὸ στὰ φύλλα ἀπάνω τὰ ξερά,
 Μὰ πότερο κάθε φορὰ,
 Πῶρρετ' ἢ ἄνοιξη χωρὶς ἐσένα, ἀγαπημένε!

Μετάνοια

ΧΑΙΡΕ παμπόθητε γαλέ, ποῦ μάτια τὴν ὥρα μᾶς καλεῖ,
 Τὰ μάτια πίσω στρέφοντας, μιὰ μαγεμένη σου ἄκρη,
 Ὡ πῶς λημονηθήκαμε παίζοντας ἄφρονα οἱ τρελλοὶ
 Καὶ πῶς βρεθήκαμε ἄζαφρα μέσ' στοῦ πελάου τὰ μάχη...

Ἐρωταπόκριση μὲ τὰ λουλούδια

ΕΙΠΙΑΝ τὰ ῥόδα τὰνθισμένα,
 — Φαιδρὸ τραγοῦδι πὰ κανένα
 Γὰ μᾶς δὲν εἶναι;
 Κεῖτες καὶ σὺ, σπασιμένε κρῖνε,
 — Δάκρονο γιὰ μένα;

Κι ἀπολογίθη ἡ στοιχειωμένη
 Ψυχή, — τί τώρα μοῦ ἀπομένει
 Καὶ τί μοῦ λείπει;
 Ἐν' ἡ χαρὰ γιὰ μέ, κ' ἡ λύπη,
 Παρόμοια, ξένη.

Μῦν δὲ σὰς χείρομαι, κίῶν μῆτε
 Σᾶς κλαίω, φτωγά, σὰ μαραθῆτε,
 Ἄλλοίμονό σας!
 Τὸ στοχασμὸ μου σάβανό σας,
 Χρόνια φορεῖτε.

(Παρίσι, Νοέμβριος τοῦ 1913)

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

